

er større her, og jeg mener, at Grundene kunne maaske være mindst lige saa stærke her som paa det andet Sted. Men det ærede Medlem har jo Ret i, at der bliver ogsaa i det foreliggende Forslag gjort Forskel, idet der her ikke bliver givet fuld Dækning, som der blev overfor Bankerne. Det er ikke en Gang, som det ærede Medlem mente, Halvdelen, men kun Fjerdedelen, som bliver dækket her. Det er det højeste, som bliver dækket ved det, der ydes fra Statens Side, hvorimod der gaves fuld Dækning overfor Bankerne.

Valdemar Olsen: Jeg skal paa det nuværende sene Tidspunkt indskrænke mig til nogle korte Bemærkninger til ærede Medlemmer, der have henvendt sig til mig. Jeg tillod mig i Aftes at fremsætte den Tanke, at man kunde skelne mellem de mindre og de mere bemidlede, naar der var Tale om at afskrive paa Indskuddene i Den sjællandske Bondestands Sparekasse. De Indvendinger, som ere fremsatte mod denne Tanke af den højtærede Indenrigsminister og de ærede Medlemmer fra Bogense (Aadal) og Skelskør (R. Andersen), bekræftede i høj Grad det gamle Ord, at naar de fattige skulle hjælpes, er der altid saa meget i Vejen. Det er jo en Kendsgerning, at naar det er de fattige, der skulle hjælpes, er der mange Undskyldninger, som begrunde, at det ikke kan lade sig gøre, og de ere heller ikke udeblevne ved denne Lejlighed. Naar f. Eks. de arbejdsløse ville have Hjælp, siger Staten, at det maa Kommunerne om, og kommer man saa til Kommunerne, sige disse, at de ere saa stærkt spændte for, at Staten maa tage Affære ved den Lejlighed. Særlig det ærede Medlem fra Skelskør, men ogsaa den højtærede Indenrigsminister, fremsatte forskellige Eksempler paa, hvor umuligt det vilde være at skelne imellem de mindre og de mere bemidlede, og jeg giver de Herrer Ret i, at der naturligvis er praktiske Vanskeligheder, derom ar der absolut ingen Tvivl; men paa den anden Side mener jeg ikke, at disse Vanskeligheder vilde være saa slemme, at de ikke ere til at komme udenom. Og i den Retning har jeg, saa vidt jeg forstod, faaet Medhold i Udtalelser fra det ærede Medlem fra Sæby (Anders Nielsen), idet det ærede Medlem jo ogsaa mente, at man i nogen Grad, naar man vilde gøre sig Umage, maatte kunne komme til at skelne mellem dem, der daarligst kunde taale at faa det Beløb, de havde til gode i Sparekassen, afkortet, og andre, som havde

bedre Raad dertil. Og det tror jeg ogsaa. Hvis man virkelig mener, hvad man siger: at man i og for sig godt kunde gaa med til at støtte de særlig trængende, ved at lade disse faa det fulde Beløb, de have til gode i Sparekassen, saa finder man da nok en eller anden Udvej, hvor man kan praktisere dette Forhold. Det skal jeg ikke komme længere ind paa, men jeg haaber stadigvæk paa, at Udvalget vil stille sig velvilligt til denne Tanke og vil se at finde en eller anden Maade, hvorpaa dette kan ske. Der er blevet sagt, at det kan jo ikke lade sig gøre alene af den Grund, at der er Velhavere, som have smaa Beløb i Sparekassen — og det er naturligvis rigtigt, at f. Eks. en Gaardejer, som ellers ikke er nødlidende, kan have smaa Beløb satte ind til sine Børn —, medens der paa den anden Side kan være Sømmenslutninger, Mejerier eller andre Sømmenslutninger, som tilsammen have en stor Sum, men for hvis enkelte Medlemmer det kun er smaa Summer, det drejer sig om. Det er naturligvis rigtigt, men jeg sagde ogsaa udtrykkelig i mit Foredrag i Aftes, at jeg ikke alene vilde have, at der skulde tages Hensyn til, hvem der havde de store Summer, men ogsaa, at man skulde tage Hensyn til, hvorvidt de, der havde Summerne, var bemidlede eller ubemidlede, og jeg kan, som sagt, ikke tro, at det skulde være umuligt at finde en eller anden Maade, hvorpaa man kunde tage saadanne Hensyn.

Saa vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister, som i Formiddagsmødet udtalte, at den Gang vi vedtog Loven om Bankgarantien, tog vi ikke det Forbehold, at det kun maatte være de smaa Sparere, der skulde have deres Indskud dækkede, og at det ikke maatte være de større Sparere. Det er jo ganske rigtigt, hvad den højtærede Indenrigsminister her siger; men jeg beder den højtærede Indenrigsminister erindre, under hvilke Forhold Loven om Bankgarantien fremkom. Dette Forhold er jo behandlet af flere foregaaende Talere, saa jeg behøver ikke at komme langt ind derpaa, men jeg vil gerne minde om, at Loven om Bankgarantien blev jo, hvad man kalder, jaget gennem Tingene; der var ikke Tid til at behandle den ordentlig; saa vidt jeg erindrer, blev den vedtagen i begge Ting i Løbet af 2 Dage. Og for det andet kunde man ikke overse, hvilken Ulykke der hang over Hovedet paa os. Vi vidste, at der var et Uhyre, der vilde angribe os, men fra hvilken Side det kom, i hvilken Grad, med hvilken Styrke dette